

SASOK képzés vizsgadolgozat

Bundy- Gerőházi Anna szülésznő

Budapest, 2020.

1. történet: Ennél megalázóbb már nem lehet...

Ebben a történetben én magam a 'beteg' szerepben voltam.

A történet ott kezdődött, hogy 2016 májusában szültem meg a kisfiamat, akit a kezdeti szoptatási nehézségek és elhúzódó sárgasága ellenére több, mint 3 évig sikerült szoptatnom. Az utolsó hónapokban is sokat szopizott még, magától nem ritkította az alkalmakat. Számomra nagy siker volt a „szoptatási karrierem”. Azonban a 3. év végére már fizikailag olyan megterhelőnek éreztem, hogy nehéz szívvel, de az elválás mellett döntöttem 2019 nyarán. A döntés meghozatala után, már gördülékenyen ment az elválás, a mellem szépen leállt a tejtermeléssel. 2020 januárjában azonban visszatért a tejtermelés valami miatt. Ezt jeleztem a nőgyógyásznak, aki megvizsgált és további hormonális és ultrahangos kivizsgálást is javasol. Mindkét vizsgálatra abba a kórházba írta meg a beutalót, ahol ő maga is dolgozott, én pedig akkor negyedéves szülésznő hallgatóként heti 2-3 alkalommal 12 órás műszakban dolgoztam. Mellesleg ez a területileg illetékes kórház a lakóhelyem miatt is. A hormonvizsgálat elkészült, eredményeim tankönyviek voltak. Ezután következett a mell ultrahangos vizsgálata. A vizsgálat eredménye többet között, akár daganatot is jelezhetett volna, ezért számomra nagy volt a tét. Tisztán látom, hogy módosult tudatállapotba kerültem. Egy hétig próbáltam telefonon elérni az Ultrahang Osztályt az időpontkérés miatt. Ez már önmagában is kellemetlen és stresszkeltő helyzet. Majd, amikor egy hét után elértem őket, az alábbi beszélgetés zajlott le a telefonban:

Asszisztens nő: - Igen? (Semmi bemutatkozás, raport építés)

Én: - Jó napot kívánok, Bundy- Gerőházi Anna vagyok, mellultrahang vizsgálatra szeretnék időpontot kérni.

- Beutalója van?

- Igen van. Dr.XY írta meg a kórház nőgyógyászatán.

- Miért akar maga ide jönni?

- Közel egy éve hagytam abba a szoptatást és most újraindult a tejtermelésem, ezért irányított ide Dr. XY. Mivel a hormonális eredményem jó lett, nagyon aggódom a szervi elváltozás lehetősége miatt.

- Ismerjük a doktorurat... (gúnyos hanggal). Hol lakik?

- Z.kerületben.

- Akkor miért nem megy oda a szakrendelőbe?

- Mert a kórházba kaptam a beutalót ultrahangra és korábban vérvételre is.

- Hát itt a Covid miatt leállás lesz valamikor, és amúgy sem tudunk mit kezdeni magával...

- Akkor jól értem, hogy nem kapok időpontot és nem fognak megvizsgálni?

- Hát... (Ekkor hátraszólt a vele egy szobában lévő orvosnőnek, úgy hogy a telefont az asztalra rakta, de én így is minden szót hallottam.) Mell ultrahangot csinálunk mi?

Háttérben az orvosnő hangja: - Mér', mi a baja?

Asszisztens: - Folyik a teje.

Orvosnő: - Akkor szoptasson vagy tegye a kávéjába! (Nevedgélés zaja az egész rendelőben.) Szült már?

Asszisztens: - Nem.

Itt én beleszóltam a beszélgetésbe a telefon másik végéről, hiszen ezt tőlem senki nem kérdezte eddig a pontig és az asszisztens hibás anamnézist kezdett el átadni az orvosnak.

- Szültem már, 2016-ban. És egyébként kolléga vagyok a szülészetről.

(Talán a kollegiális viszony miatt, hajlandó volt időpontot adni és átváltott tegeződésbe.)

- Értem, akkor gyere szeptember 15-én 10 órára. De sokat kell majd várni.

- Kérem várjon egy pillanatot, azt hiszem, aznap repülök külföldre, gyorsan megnézem a naptáramban. (Ekkor már a naptárat lapoztam gyorsan.)

- Legyen jó, mert máskor nem fogadunk!

- Rendben, most látom, hogy másnap utazom. Így jó lesz az időpont. Köszönöm szépen, viszonhallásra.

- (Köszönés nélkül lerakta a telefont.)

A történet egy szűk éve zajlott, azóta már majdnem el is felejtettem. Most, hogy újra átgondoltam megint az a mélységes csalódottság, felháborodás és hányinger fogott el, mint akkor, amikor megtörtént. Akkor egyébként egy hétig nem tudtam magamhoz térni a megaláztatás miatt. Gondolkoztam rajta, hogy írok a betegjogi képviselőnek vagy a kórház vezetőségének, de mégsem tettem. Annyi még hozzátartozik, hogy én igazán szívesen szoptattam volna már újra (ahogy azt megalázóan a doktornő a rendelőben mondta), de előtte egy évvel volt egy vetélésem és épp azon voltam, hogy a legbiztonságosabb módon felkészülhessek a következő várandósságra.

A történet sokkal szimpatikusabban hangzott volna az alábbi módon:

Asszisztensnő: - Jó napot kívánok! (...) Kórház Ultrahang Osztály. Miben segíthetek?

Én: - Jó napot kívánok, Bundy- Gerőházi Anna vagyok, mellultrahang vizsgálatra szeretnék időpontot kérni.

- Rendben. Van beutalója?

- Igen van. Dr. XY írta meg a kórház nőgyógyászatán.

- Mi a panasza, ami miatt ide kapott beutalót?

- Közel egy éve hagytam abba a szoptatást és most újraindult a tejtermelésem, ezért irányított ide Dr. XY. Mivel a hormonális eredményem jó lett, nagyon aggódom a szervi elváltozás lehetősége miatt.

- Értem, tehát a hirtelen jött újbóli tejtermelés miatt kérte a vizsgálatot. Érzem, hogy emiatt szorong, de a nőgyógyász a lehető legjobb helyre irányította, hogy segíthessünk Önnek. Nem gondolt rá a doktor úr, hogy a szakrendelőben vizsgálják meg? Esetleg ott korábban is tudnak időpontot adni.

- Nem, nekem csak a kórházat mondta.

- Értem, kérem várjon egy pillanatot, amíg megkérdezem a doktornőt, hogy tudjuk-e fogadni.

- Rendben, köszönöm.
- Beszéltem vele, jöjjön be hozzánk a vizsgálatra. Melyik a megfelelőbb időpont? Szeptember 15 vagy 19?
- A szeptember 15-öt választanám.
- Oké, jöjjön szeptember 15-én 10 órára, hogy meg tudjuk vizsgálni és felállíthassuk a diagnózist és az Önnek legmegfelelőbb kezelési tervet. Kérem, készüljön rá, hogy az időpontfoglalás ellenére előfordulhat sajnos, hogy sokat kell várakozni. De nyugodt lehet afelől, hogy sorra fog kerülni és meg fogjuk vizsgálni aznap.
- Rendben, köszönöm szépen, viszonhallásra.
- Viszonhallásra.

2. történet- Fiatal anyuka

Ebben a történetben megint én vagyok a páciens szerepben. 19 éves voltam, amikor a fiamat szültem. A szülés gond nélkül zajlott. Anyaként erősen módosult tudatállapotban voltam, ezért egy kórházi csecsemős nővér mondata nagyon erősen hatott rám. Az első napokban nehézkesen ment a szoptatás, mert a kisfiam sárgaság miatt nagyon aluszékony volt. Én derekasan küzdöttem. Az osztályvezető csecsemős nővér ezzel a mondattal adott át a kollégájának a műszakváltáskor: „Ő Anna, fiatal anyuka, de ügyes.” Ez akkora motivációt jelentett akkor, hogy a szoptatásom sikerességét előrevetítette. És attól a naptól kezdve több, mint 3 évig szoptattam. A mai napig is eszembe jut, hogy én egy „fiatal és ügyes anyuka” vagyok. 😊

3. történet- Kisfiam gyógyulása

Kisfiam 4 éves. Tavaly kezdte az óvodát, ezzel együtt az óvodai betegségeket is, mert korábban nem járt közössége. Az volt a szokásos lefolyása a betegségeknek, hogy első éjszaka nem alszik jól, másnap nyugós és estére elkezd folyni az orra. A második este során begyullad a füle. Először a bal, aztán a jobb. Folyamatos orrszívó-porszívózás mellett is fülgyulladás a folyamat vége. Utána napokig orrfolyás, esetleg láz, és a fülgyulladás miatt antibiotikumos kezelés. Ezt az előző óvodai évben 2-3 hetente végigcsináltuk. Sem a gyermek házi orvosnak, sem nekem nem tetszett a sok antibiotikumos kezelés. Egyszer kipróbáltuk, hogy gyógyszeres kezelés nélkül hogyan gyógyul. Ennek az lett az eredménye, hogy egy hétig átró 39 fokos láz után, nagyfokú kiszáradással és gennyes fülgyulladással kerültünk a Heim Pál Kórházba 3 napra. Ott infúziós volumenpótlással és antibiotikumos kezeléssel gyorsan meggyógyult. A beszélgetés mindig így zajlott a kisfiam és köztem az első beteg napon:

- Gyere Máté, elmegyünk a doktor bácsihoz!

- (Sírás.) De miért?

- Mert folyik az orrod és be fog gyulladni a füled. A doktor bácsi megvizsgálja, hogy már be van-e gyulladva.

Mondanom sem kell, mindig a fülgyulladás diagnózisával értünk haza.

Utólag kiderült számomra, hogy a gyakori betegségek mögött pszichés ok is meghúzódott, hiszen annyira utálta a fiam az óvodát, hogy inkább volt otthon betegen, mint az óvodában egészségesen. A borzalmas óvodai állapotnak a márciusi óvodabezárás vetett véget. Nyáron új óvodát kerestünk. És szeptemberben egy olyan helyen kezdtünk, amiről azt gondolom, hogy tökéletesen biztonságos a gyermekem számára testileg- lelkileg egyaránt. Az ősz elején újra jött két betegség, ami a fenti forgatókönyv szerint zajlott. Aztán –talán akkor, amikor a fiam megérezte, hogy biztonságban vagy az új helyen- ritkultak a betegségek, és 6 hetet hiányzás nélkül, egészségesen járt óvodába. Ilyen korábban soha nem fordult elő. Most, a karácsony előtti héten hétfőn, azonban megint elkezdett folyni az orra. Elhatároztam, hogy ezúttal nagyon figyelni fogok a SAS-i kommunikációra. És így zajlott a beszélgetésünk:

- Gyere Máté, elmegyünk a doktor bácsihoz!

- (Sírva) Miért?

- Azért, hogy megmondja, hogy elég lesz-e továbbra is a finom vitamint szedni a gyógyulásodhoz.

Elmentünk az orvoshoz, a füle még nem gyulladt. De az orvos írt fel antibiotikumot, hogy kiválthassam, ha a hét folyamán romlana a helyzet. Az orvosi rendelőből kilépve ez hangzott el közöttünk:

- Szuper füleid vannak, egészséges mindkettő.

- Akkor nem kell gyógyszert bevenni?

- Nem kell, otthon pihenéssel és vitamin szedéssel el fog múlni az orrfolyás.

Írtunk egy versecskét, amit minden nap többször elmondtunk a hét folyamán.

Jobb fülecske, bal fülecske!

Egészségesek legyetek!

A finom vitamin megóv titeket.

Ezen kívül egy gyermekenciklopédiából elolvastuk a fehérvérsejtek szerepét a gyógyulásban. És a kisfiam mindenkinek büszkén mondogatta, hogy az ő remek fehérvérsejtjei lepuffantják a betegségeket a vérében és gyorsan meggyógyul. Rendelt az apukájától gyógyító innivalót a boltból (C vitaminos pezsgőtabletta). Pénteken már mehetett óvodába, a gyógyszerre nem volt szükség. Ilyenmel az elmúlt bő egy év alatt nem találkoztam, hatalmas boldogság és kompetenciaérzést okozott számomra, amit végigvittünk a héten.

4. történet- Amikor a hallgatónak hálásak

Harmadéves szülésznő hallgatóként kísértem egy kórházi szülést. A pár első babája született. Az apa volt a szülőszobai kísérő, és a szülőszobára érkezésük óta rendszeresen mondogatta a kórházi személyzet különböző tagjainak, hogy: „Az a baj, hogy a feleségem fájdalomküszöbe nagyon alacsony. Nem tudom, hogy fog ez neki menni.” Ezt a vajúdó felesége minden alkalommal hallotta, az összehúzóadások egyre nagyobb erővel érkeztek. Engem nagyon zavart már ez az ismétlődő mondat, és láttam, hogy a szülőnő szerint sincs helye. Ezért az apához fordultam, és azt mondtam: „Ön nem tudhatja még, de hatalmas fájdalmak átélésére, kibírására képes egy anya saját gyerekéért. A fájdalomküszöb nagyon megnő az elsőprő anyai szeretet miatt.” Innentől kezdve a férj nem mondogatta a korábbi mondatot és az anyán is láttam, hogy ez megkönnyebbülést okozott neki. Miután megszületett az egészséges kisfiuk, nekem (szülésznő hallgatónak) hálálkodtak a segítségért, pedig én „csak” ennyivel segítettem a szülést. Egy héttel később még telefonon is felkerestek, hogy még egyszer megköszönjék a segítségemet.

Utólag átgondolva, nem biztos, hogy vajúdás közben szerencsés szófordulat az hogy: „hatalmas fájdalmak”. De abban a helyzetben ez nagyon jól célba talált az apánál és az anyánál egyaránt. A történet rövid és viszonylag egyszerű, de nekem nagy büszkeséget jelentett.